

ΠΡΟΣ ΔΥΟ ΝΕΟΥΣ

ὅπως ἂν ἐκ τῶν τῆς ἀγάπης ὠφελοῖντο λόγων

Τούτη τή στιγμή θά 'θελα νάμουνα μέγας τεχνίτης. Νάμουνα γλύπτης, ζωγράφος, ποιητής καί νά μπορούσα νά ἐξωτερικεύσω αὐτό πού μέ πιέζει. Ἀντί ὅμως νά κάνω κάτι τέτοιο, ἀλλάζω φορά, κι αὐτό πού 'χω συλλάβει χύνεται μέσα στήν καρδιά μου, ἀπλώνεται σ' αὐτήν καί δημιουργεῖται κάτι τό πολύ μεγάλο πού μόνο ἐγώ μπορῶ νά τό νοιώσω, νά τό χαρῶ, νά τό ζήσω. Αὐτό τό μεγάλο εἶναι ἡ ἀγάπη δύο νέων ἀνθρώπων. Δύο νέων πού δίνουν γιά πρώτη φορά τό μεγάλο «παρών». Καταφάσκουν στή ζωή καί μπλέκοντας τά χέρια πορεύονται διαβάτες κι αὐτοί στό μεγάλο δρόμο.

Κι ἡ μοναξιά ἦταν τόσο κακή. Ἐνας νέος νοιώθει τόση μοναξιά. Κι αὐτό πού 'χει μαζευτεῖ τόσον καιρό τώρα εἶναι ἀπέραντο. Οἱ δύο καρδιές νοιώθουν νά λυώνουν ἀπό μυστική ἀγαλλίαση, ὅταν σέ ἀποκαλυπτικές στιγμές αἰσθάνονται αὐτό πού ἄλλαξε στή ζωή τους. Μοιάζει σάν παραμῦθι, μοιάζει σάν ὄνειρο... νά εἶσαι τόσο μόνος καί ξαφνικά νά νοιώθεις δίπλα σου ἕνα σύντροφο στή ζωή καί στό θάνατο. Ἡ ψυχὴ δέν ἀντέχει σέ τόση εὐτυχία, πάει νά σπάσει. Δέν μπορεῖ καλά καλά νά τό πιστέψει.

Νά βλέπεις τά ὄνειρα πού μέ τόση ἀγάπη εἶχες πλάσει νά σ' ἀγγίζουν ἀνάλαφρα σά φτερό ἀπό κορυδαλλό. Μά καί τώρα ἔχεις τήν αἴσθηση ὅτι ὄνειρεύεσαι...σαν ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου νάναί ἕνα ὄνειρο... καί μεῖς νά περνᾶμε, ξέρω κι ἐγώ, ἀνήσυχτοι καί δίχως εἰρήνη. Πουλιὰ ἀποδημητικά, πού ἀπ' τή βαρυχειμωνιά μείνανε πίσω καί κάθονται καί νοσταλγοῦν κι ἀναπολοῦνε μέρες γαλήνης κι ὁμορφιάς. Καί τήν ψυχὴ τους πιάνει θλίψη καί τήν πλακώνει ἡ κατάρα τῆς μόνωσης.

Μιά ἐλπίδα ὑπάρχει σ' ὅλα αὐτά. Ἐνα παράθυρο πού ἀπό κεῖ θά μπεῖ λίγο γαλάζιο φῶς ἀπ' τίς γαλάζιες τίς κορφές.

Ὁ ἔρωτας, πού ὁ ἴδιος ὁ Θεός θέλησε νά ὑπάρχει αὐτό τό μυστικό ριγος τῆς καρδιάς πού σέ κάνει νά αἰσθάνεσαι τήν ἀνάγκη νά ζεσταθεῖς, νά βρεῖς τίς ἀπαλές φτερούγες μιᾶς πελαργίνας κι ἕνος πελαργοῦ. Τά δύο πουλιὰ στό σφιχταγκάλισμά τους νοιώθουν τόσο γεμάτα. Ἡ ἀγάπη τότε τά κάνει νά πετᾶνε, νά τιτιβίζουν χαρούμενα, νά φτάχνουν ὕμνους γιά τή ζωή, νά ὕμνοῦν τίς δικές τους ζωές. Αὐτό, ὅμως, τό παραλήρημα τό πρῶτο περνᾶ κι ἀρχίζουν νά βρίσκουν λόγους ἀγάπης... γι' αὐτόν ἡ πελαργίνα του, γι' αὐτήν ὁ πελαργός της εἶναι κάτι πού δέν μπορεῖ νά ἐκφράσει. Τό νοιώθεις μυστικά στό βάθος τῆς καρδιάς. Καί στό ἥρωικό τῆς ἀποδημίας πέταγμα καί τά δύο πουλιὰ εἶναι σοβαρά, βοηθώντας τό ἕνα τό ἄλλο, κουβαλώντας κι ὁ ἕνας κι ἡ ἄλλη τούς καρπούς τῆς ἀγάπης τους. Κι ὅταν τό ἕνα κουραστεῖ, βρίσκει πάντα ἀπό κάτω μαλακές φτερούγες ν' ἀποθέσει τό βάρος του. Κι οἱ δύο τραβοῦν μπροστά γιά τῆς ἀποδημίας τόν τόπο. Κι ὁ τόπος εἶναι μακρινός, μά τί νά γίνεῖ, ἡ ἀγάπη τους εἶναι μέγανη.

Ἐδῶ θυμᾶμαι τόν ἱερό Αὐγουστίνο πού ὁμολογεῖ: «Ανήσυχη εἶναι ἡ καρδιά μας, Κύριε, ἕως ὅτου φτάσουμε σέ σένα». Δύσκολος καί βαρὺς εἶναι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς. Μά ἂν ἀπ' τό Θεό δοθεῖ ἕνας καλός σύντροφος, πόσο ἀλαφρώνει. Κι ὁ δρόμος πού ὀδηγεῖ στό Θεό, γίνεται πιό εὐκολος.

Φλυάρησα ἴσως ἀρκετά. Τό δέσιμο τῆς σκέψης δέν εἶναι ἴσως αὐτό πού θάπρεπε. Πιστεύω πῶς δέν πειράζει. Ὅταν φθάνεις σέ σφαῖρες ἀνώτερες ἀπ' τίς λέξεις, τίς ἐκφράσεις, τίς χειρονομίες, ἔχεις τό ἀπέραντο αἶσθημα τῆς φτώχειας.

Φτωχός, ἀδέρφια, φαίνεσαι καί ἄδειος. Μά σένα σοῦ ἀρκεῖ τό τί στήν καρδιά κρύβεις. Τί κι ἂν στούς ἄλλους φανεῖς φτωχός; Ἄν μπορέσουν νά νοιώσουν, ἂν μπορέσουν νά διαισθανθοῦν μέσα ἀπ' τά λιτά σου λόγια τό μεγαλεῖο, τόσο τό καλύτερο γι' αὐτούς. Τότε θά πορευτοῦν στή ζωή μέ θάρρος, γιατί θά ξέρουν πῶς στή ζωή βρέθηκαν ἀνθρωποι πού πόνεσαν κι ἀγάπησαν τήν ἀγάπη τους.